ΘΕΣΣΑΛΙΚΗ ΠΟΙΗΣΗ

•

ΜΑΚΡΥΝΙΤΣΑ

ΑΠΟΣΤΟΛΙΑΣ ΝΑΝΟΥ

Ὅλα σὲ σένα περηφάνεια εἶναι.
Ὁ βράχος σου,
ποὺ σὲ κρατάει στὴν ἁπλωσιά του
σὰν κληματίδα
κι' ἐσὺ ἕνα ἀφύσικο τσαμπὶ σταφύλι
μὲ τὶς ἄσπρες ρῶγες τῶν σπιτιῶν σου
νὰ αἰωροῦνται στὸ κενό.
Κι' ἄλλοτε καὶ ποιῶν ἀγριοπουλιῶν φωλιὰ
φαντάζεις
τὸ σούρουπο σὰν σὲ τυλίγει.
Μοναδικὴ
γι' αὐτὴ σου τὴν ἀποκοτιά,
βιγλάτορας στό Πήλιο καὶ μπαλκόνι
χαίρεσαι.
Τί δὲ χαίρεσαι!...
Μέρες λιόχαρες
καὶ γαλανὰ ταξίδια
στὰ πλάτη τ' οὐρανοῦ ποὺ σὲ τυλίγει.
Καὶ σχεδιάζεις
μὲ τὰ καράβια
ποὺ στὸν Παγασιτικὸ ἁρμενίζουν.

Στὸ φεγγαρόφωτο ὀνειρεύεσαι,
βακχεύεσαι μὲ τὸ λιοπύρι
καὶ κάθε νύχτα ξαγρυπνᾶς
πάνω ἀπ' τὰ ξεφαντώματα τῆς πόλης,
ποὺ στὰ πόδια σου ξαπλώνει.
Ὅλα σὲ σένα περηφάνεια εἶναι.
Κι' ἡ πεισματάρα γῆ σου
μὲ τὴ λειψὴ χλωρίδα.
Οἱ γκρεμοί.
Τὰ καλντερίμια σου,
(ποὺ φτερωτὰ μονάχα βήματα
ταιριάζουν νὰ τὰ περπατᾶνε),
τῆς προσπάθειας δρόμοι
ποὺ ἂν ἐπιμένεις στὴν κορφὴ σὲ πᾶν.
Κι οἱ ἄνθρωποί σου
μὲ δύναμη κι' ἀποκοτιὰ
παιδιὰ τῆς φύσης σου.
Πότε μὲ τ' ἀλέτρι γεωργοὶ
καὶ πότε κλέφτες μὲ ντουφέκι,
ἀλύγιστοι στῆς φτώχειας τὴν ἀνάγκη,
ποτὲ δὲν γονατίζουν.

Ὅλα σὲ σένα περηφάνεια.
Τὸ μαρτυροῦν μιὰ ἱστορία μακρυνὴ
κι' οἱ ἀγῶνες γιὰ τὴ λευτεριά σου.
Ἀδούλωτη,
μπαρουτοκαπνισμένη,
καὶ στὸ Τοῦρκο ἀφίλιωτη,
ἥρωες ἔχεις ἀναθρέψει.
Τὴ Μαργαρίτα,
τὸ Γατζόπουλο
καὶ τὸ πρωτοπαλλήκαρο Στέργιο Μπασδέκη.
Καὶ τόσους ἄλλους
ποὺ πολέμησαν καὶ πέσαν στὸ Σαρακινό,
βουνὸ τῆς Λευτεριᾶς
καὶ τῶν ἰδανικῶν μας.

ΑΠΟΣΤΟΛΙΑ ΝΑΝΟΥ

Ἐγεννήθη εἰς Μακρυνίτσαν Βόλου, ὅπου καὶ ἐξέμαθε τὰ πρῶτα γράμματα. Τὰς γυμνασιακὰς σπουδάς της ἐπεράτωσεν εἰς τὸ γυμνάσιον Βόλου. Ἐνωρὶς ἠσχολήθη μὲ τὴν λογοτεχνίαν, πρὸς τὴν ὁποίαν ἡ ἔμφυτη κλίσις της ἔδωσε σημεῖα ἀξιολόγου ποιητικοῦ ταλέντου. Ἐδημοσίευσε τὰς ποιητικὰς συλλογάς: «Πηλιορείτικος αὐλός» καὶ «Ὑμέναιος». Εἶναι δὲ ἐκ τῶν ἀθορύβων πνευματικῶν ἀνθρώπων, ποὺ θεραπεύουν τὰς Μούσας πρὸς ἰδίαν ἱκανοποίησιν καὶ παραμυθίαν. Καταγίνεται ἐπίσης ἱκανοποιητικῶς καὶ μὲ τὴν δημοσιογραφίαν.

*

Ἀρχοντοπολιτεία.
Πρώτη στὸ Πήλιο.
Μ' ἐκκλησιὲς γεμᾶτες πλοῦτος.
Μὲ μοναστήρια, ἀρχοντικὰ καὶ μὲ
νοικοκυραίους.

Καὶ τώρα ἀκόμη,
μέσ' τὴ φτώχεια καί τὸ ξεπεσμό σου,
σημάδια φέρνεις ἀρχοντιᾶς.
Ἀδούλωτο πλανιέται πάντα
μέσ' τὶς ἔρημες πλατεῖες
καὶ τὰ καλντερίμια
τῆς ἀφθαρσίας σου τὸ πνεῦμα
καὶ τῆς λεβεντιᾶς.

FINALE

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΚΑΣΣΑΒΕΤΗ

Γιὰ λίγο κύτταξε τὰ νούφαρα
Καὶ τὶς μανόλιες ποὺ μεθύσανε τ' ἀηδόνια
Γιὰ λίγο ἀκόμα κι' ὕστερα θὰ φύγωμε
καὶ ξένους θὰ μᾶς βροῦν τἄλλα ποὺ θἄρθουν χρόνια.

Καὶ θἄσαι ἐλεύτερη χωρὶς τὰ λόγια μου
Κι' οὔτε ἀπὸ καλωσύνη θἄρχεσαι κοντά μου
Τὸ ἀργό μου βῆμα πειὰ ἀπὸ σένα ἀνάκουστο
Σὲ μένα θὰ μιλῆ γιὰ τὴ νεκρὴ χαρά μου.

Γιὰ λίγο ἀκόμα κύτταξε θὰ φύγωμε
Κι' ὅπως τὶς ἄλλες μέρες θὰ σοῦ πῶ τὸ ἀντίο
Νὰ μοιάζη τάχα πὼς θὰ ξανασμίξουμε
Σὰν νὰ μὴν ἔκλεισε γιὰ πάντα τὸ βιβλίο.

Γιὰ λίγο ἀκόμα καὶ στὸ παραθύρι μας
θὰ γράψωμε καὶ τὴ στερνὴ πικρὴ σελίδα
Καὶ θὰ μιλῆ πὼς κάποτε μιὰν ἄνοιξι
Στὸ δρόμο τῆς χαρᾶς ξέσπασε ἡ καταιγίδα.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
20/04/2024 15:29:01 EEST - 18.119.112.12